

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) ได้พิจารณาแล้ว ที่ประชุมมีความเห็นไม่ตรงกัน ฝ่ายหนึ่งเห็นว่าผู้กำกับการเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ต้องหา ได้รับมอบหมายจากอธิบดีโดยคำสั่ง คือ ข้อบังคับที่กล่าวแล้วอันกำหนดวิธีการพิจารณาการกระทำผิดวินัยของข้าราชการตำรวจโดยเฉพาะเช่นเรื่องของ ร.ต.ต. เพิ่มศักดิ์ พิศลย์สารนิติ นี้ กล่าวไว้ในข้อ ๒ ว่า “ข้าราชการตำรวจกระทำผิดนอกจากที่กล่าวมาแล้วในข้อ ๑ ให้ผู้บังคับบัญชาตั้งคณะกรรมการขึ้นสอบสวนพิจารณา ฯลฯ” ดังนี้ เกิดผลสมบูรณ์แล้วในฐานมอบหมายตามวิธีการที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖๑ วรรค ๒ (๒) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๘๕ แต่กรรมการอีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่า การมอบหมายของอธิบดีกรมตำรวจโดยข้อบังคับนั้นได้กระทำไว้แต่ พ.ศ. ๒๔๘๔ อันก่อนพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๕ ซึ่งในเวลาออกข้อบังคับนั้น อธิบดีกรมตำรวจยังไม่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะตั้งกรรมการหรือมอบหมายให้ตั้งกรรมการได้ จะเอาวิธีการซึ่งเคยเคยมาเหมาะสมกันเข้ากับวิธีการที่ได้บัญญัติไว้ในภายหลัง ว่าชอบด้วยกฎหมายนั้นไม่ถูก เมื่อความเห็นแตกต่างกันเช่นนี้และเป็นปัญหาในข้อกฎหมาย จึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็น

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า คณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์มีอำนาจที่จะพิจารณาและให้ความเห็นแก่เรื่องราวร้องทุกข์ที่ได้เสนอมาขอให้พิจารณาได้ตามเงื่อนไขที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเรื่องราวร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๔๙๒ ตามมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัตินั้น คณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์จะต้องให้ความเห็นตามคะแนนเสียงข้างมาก และเมื่อมีความเห็นไม่ตรงกันก็มีทางที่จะกระทำได้โดยประธานกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์เป็นผู้ออกเสียงชี้ขาด วิธีการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเรื่องราวร้องทุกข์เช่นนี้ย่อมเป็นการเพียงพอ และการปฏิบัติตามวิธีการนี้ก็เป็นการภายในของกรรมการคณะนี้

ตามเงื่อนไขที่กล่าวมาแล้วนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นว่าการคณะกรรมการกฤษฎีกาไม่มีสิทธิที่จะไปเกี่ยวข้องกับกิจการภายในนั้นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็เพราะว่าคณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์มีอำนาจเต็มที่ที่จะพิจารณาเรื่องนี้ให้เสร็จสิ้นไปได้อยู่แล้ว

นอกจากนั้น การที่คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาตีความในขั้นนี้ไปประการใดก็เท่ากับเป็นการชี้ลงไปแล้วความเห็นของฝ่ายหนึ่งถูกและความเห็นของอีกฝ่ายหนึ่งผิด ซึ่งมีใช่เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกฤษฎีกาเลย

คณะกรรมการกฤษฎีกา มีความเห็นว่า ปัญหาทำนองนี้จะเสนอมาให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาได้ก็ต่อเมื่อได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๐ แล้ว และเป็นกรณีที่นายกรัฐมนตรีเห็นสมควรที่จะให้คณะกรรมการกฤษฎีกาให้ความเห็นเมื่อคณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ได้พิจารณาเสร็จสิ้นแล้วเท่านั้น

(นายเสริม วินิจฉัยกุล)

เลขที่การ

คณะกรรมการกฤษฎีกา

มีนาคม ๒๕๕๕